

VADÁSZ-ÉS VERSENYLAP.

Csütörtök, május 20.

14. sz.

Második évfolyam 1858.

Egy róka emlékiratai.

KÖZLI BÉRCZY KÁROLY, *)

étlen napok, zárdai magány, egyhangú élet —
őszülni kezdek.

Hasztalan! sorsát senki el nem kerülheti. Az
enyém az, hogy mindenesetre hírneves róka váljék
belőlem. Fekete rókáról volt már említés azon tö-
mérdek könyv valamelyikében, mellyet fajunkról
irtak, de fehérről még soha — s én, ha fogságom
még sokáig tart, okvetlen galambfehérré őszülök.
Hirem világszerű lesz s még azon szigetországban
is, hol becsületünk legnagyobb (mit egyébiránt szépen köszönünk!) pél-
dátlan esemény gyanánt fogják beszélni, hogy egy magyar róka a veres
frakkosok elől fehér bundában futott meg a zöld gyepen; futott meg,
mondom, mert hogy elfogassam magam, arra először eszesebb és tapasztal-
taltabb vén róka vagyok, másodsor ambitióm sem terjed annyira, hogy a
nemzeti muzeum Walhallájában kívánjam bőrömet bámultatni.

*) E mémoires-ok közölhetését egy természetbuvár s egy ügyvéd barátomnak köszönhe-
tem. A természetbuvár május első napjaiban fűvészet közben a pesti szigeten harasztok alatt
találta az iratot, de a sajtóságos írást olvasni nem tudta, míg ez esetlegesen egy tapasztalt
ügyvéd szeméi elé került, ki azonnal felismerte benne a rókanyelvet. B. K.

Hiszen nevem halhatlansága különben is biztosítva van már az által, hogy íróvá lettem. Igen is íróvá, mert — félre a szerénységgel! — én nem vallom magamat fakó scribblernek. E czimmel sok collega ismét találva érezné magát s holmi rosz élcczel népszerűségem csökkenését kísérlené meg. Azután meg teljes jogom is van írói nevet követelni, mert van-e, ki lúdtollal annyit foglalkozott volna, mint én s habár nem írtam velök pár száz kadenciát s világfájdalmat nem öntöttem szomorú versekbe vagy gyászos novellákba a miatt, hogy olykor olykor fogyatkozásom volt csirkében libában, de ime most írom confessióimat, melyekben élesen fogok kikelni az emberiség azon faja ellen, melly tally hó-jával legmakaesabb üldözöm; lefogom hordani a baglyokat, miért nem tudnak énekelni s miért huhognak mindig tudós unalmakat; minden epémet kiöntöm ama sakálokra, kik a fiatal tehetségű állatkákat kritikusi mohósággal falják fel — s remélem, mindez összevéve csak elég leend arra, hogy a szellemaristocrata nevet kiérdemeljem — ha ehhez különben is nem volna már igényem, lévén egyenes ivadéka azon déd-ösömnek, ki az álarczot — az üres koponyában velöt nem találva — megvetéssel dobta félre.

De, ah! és óh! és hajh! feleim, fajom, rokonaim, távol legyetek ti attól, hogy rousseaui nevem halhatlan dicsőségét tőlem irigyeljétek!

Ha ösztönszerű bizalmatlanságtoknál fogva szavaimnak hitelt nem adnátok, olvassátok meg csak kétlábu írócollegáim verseit, mellyekben vajmi szépen van elmondva, hogy az írói dicsőség egy élet boldogságának az ára s hogy a szív véérébe mártott tollból folynak a még századok múltán is élendő betűk!

Avagy rontanám-e én most természetem e betűkkel, ha borongó holdtalan éjeken a dunakeszi vagy főtí szélső házak aprómarháit lephetném meg szivélyes látogatásommal, vagy ha téli palotám kényelmei közt, jó öreg rókánémmal társalogva üzhetném el a hosszú est unalmait; — míg most e tyuktalan magányos szigeten, második Robinzonként, fajomtól elzárva, lerántott csirke helyett vakanddal és sündisznóval sőt ezek hiányában az utált varjú húsával kell tengetnem napjaimat!

S hátha még — borzadok reá gondolni — a Duna nem talál e télen beállani s én a jég hátán vissza nem térhetek a libák és kácsák honába? Itt leljen-e meg a tavasz első enyhébb lehellete, midőn az érzelmes róka-szív holdfényes éjeken keresi s találja fel ideálját, ide halljam-e a tul-

partról boldogabb társaim édes ömlengését s talán egyik ősöm ama philosophiáját kövessem, melly szerint úgy is savanyú volt neki a szőlő?

Nem, e tant nem követem; akkor eredeti volt az eszme, de azóta kétlábú tollatlan ellenségeim fajom sok más elvével együtt elsajátíták azt — s én legalább e részben őszinte róka akarok lenni és előre kijelentem, hogy ha a tavasz e szigetbörtönben talál, honvágyam és szerelmi bánatom öngyilkossá teend s akkor revanche-ot vehetnek rajtam a varjak.

Illy kétségbeesett hangulatban írom e sorokat, hogy a késő kor — öngyilkosságom esetére — tudhassa azon róka sorsát, ki addig élt, a meddig akart. S most, tudván az okot, melly íróvá tön, akad-e még irigye nevem halhatlanságának?

Viszontagságos életem történetét annak megírásával kezdem, miként jutottam e robinzoni állapotra?

Mintha egy egész örökkévalóság választana el azon gyönyörű őszi reggeltől, melly szabadságomnak utolsója s száműzetésemnek elsője lön.

Az őszi hajnal mondom gyönyörű volt, legalább szebbet ennél a legmerészebb rókaképzlet sem teremthet. A Mátra felől szakadozott szél-roham süvöltött át néha néha a száraz gyepen s ennél fogva lépteinket nem egy könnyen fedezhette fel vagy követhette ama gyalázatos bérhad, mellynek egyéb dolga sincs, mint enni, inni, heverni, azután bennünket felszág-lászni, tűzőbe venni s közben olly irtózatossá hangvegyülettel örvendezni, hogy ehhez hasonlót egyetlen falusi zsidóiskola sem mutathat fel. S a mi a dologban a legesodálatosabb, a veres frakkos kannibálok e fülszaggató cacophoniát a legszebb zenének tartják; azt hiszik, hogy valami vitéz tet-tet követtek el bérenczeik, ha számra húszan harminczan egy rókát lefű-
lelhettek; vendégelik, hizlalják őket, kényelmes lakást építtetnek a si-
necurák számára, holott megvetéssel kellene őket maguktól elrugniok,
mint czudar áruló fajzatot, melly saját törzsét megtagadva, ennek most
legmegátalkodottabb ellensége. Mert hiszen tudva van, hogy családtör-
zsünk egy; minket a régi classikai nyelven ma is canis vulpes-nek
neveznek, míg őket a neologismus r o k a k o p ó k n a k gúnyolja.

Az említett szép reggelen azonban minden nyomozástól mentnek hit-
tem magamat, mert eső már régen — s ez éjen harmat sem esett, melly
családi parfume-met (a kannibálok ezt vadbűznek nevezik!) fentartotta

volna. Ezenkívül épen jól is éreztem magamat, mert a hajnal egy igen érdekes s nekem élvezetes éjre virradott. Ugyan is —

Több megelőző estén tettem már kísérleteket az iránt, hogy egy dunakeszi udvar kétlábú tollasaiból részemet kivehessem. Tervem azonban egy nagy taréjú kakas- s három ormótlan kuvasz nyugtalankodása miatt mindig megbukott. Ha, kedvező széllel a kuvaszok kazaloldalba vonúltan nem vették is észre közlgésemet, a kakas volt az, melly mihelyt lőtávolba értem, azonnal harsányan kiáltá: „Kát-kát-kat-kot-kot-kot-kut-ká?!“ Felugrottak erre a kuvaszok s forogván jobbra és balra, vittének végbe borzasztó ugatást, mellybe közelebb távolabb a falu minden kutyája bele szólt — én pedig jobbnak tartottam megállani, lábujjhegyen várni s nem közeledni, azt tartván, hogy félni nem szégyen s épen nem gyávaság. De az ugatás reggelig tartott s én néhányszor kudareczal sompolyogtam vissza.

Egy ízben szinte hajnallott már s én siker nélkül visszatéret, pár száz lépésnyire az utolsó háztól épen a hamleti monologot: „enni vagy nem enni, kérdések kérdése;“ forgattam magamban: midőn ennek: „egy éles kakasszó lön a megfejtése.“ Rögtön felismertem benne a nagy piros taréjú hangját s visszatekintve ott láttam ökelmét a sövény kiálló karóján, a mint a hajnalt hirdette és talán nekem is gunyosan szerencsés utat kívánt. Látásán egy eszme villant fel agyamban, mellynek kivitelére a következő hajnalt választám.

A nap részint nyomorú egerészettel, részint fiaim látogatásával mult el, (családi viszonyaimról később bővebben szólандok), a szomszéd falukból sűrűen hallszott ki az ünnepi harangszó s én tapasztalásból tudtam, hogy ilyenkor nem fenyeget veszély. Este egy pajtásomhoz rándultam át s fogpiszkálás közben léhán dicsekedtem neki, milly pompás, kövér és ostoba kácsára tettem én szert a mult éjjel. Rögtön kérdé, hol? s én a falu végét jelöltem ki neki, hol egy tavaeska közelében, mit sem gyanítva alussza éjente az igazak álmát egy egész falka kácsa — kértem azonban komámat, ne éljen vissza felfedezésemmel. Mondá, hogy eszébe sincs ezt tenni, ugy is torkig van jóllakva; pedig láttam, hogy a hír hallásakor szinte folyt a nyála. Célomat elértem, mint a „baisse“-ra spekuláló bankár; tudtam, hogy ő fellármázza majd a falu tulsó végét kacsázó működésével s addig a másik végén leszáll ágiója az én kakasomnak, melly a kuvaszokat olly gyakran ellenem ébreszté már.)

Minden úgy történt; az ebbakterek figyelme a falu túlvégére lőn irányozva, az én három kuvaszom csak álmosan dörmögött s talán azt gondolta, hadd ugasson már más is -- részemről megkísérülhettem volna az udvarba hatolást, de az előre kicsinált terv olly szépen állott előttem, hogy létesítéséről nem akartam lemondani. Óh mert mi rókák nem csak merő kenyérkeresetből üzzük művészetünket, mint az ordas farkas, melly csak akkor dolgozik, ha éhes!

A sövény alá lapúlva ama ponton állottam lesbe, hol a kakas hajnali üdvözlését szokta volt elmondani. A várakozás unalmait részint próbagraásokkal, részint államtani reflexiókkal ügyekeztem rövidíteni. A kellő percz bevárása biztos siker, gondolám — s mi lesállásom kényelmetlen helyzetét illeti, nekem a fegyveres béke legalább pénzembe nem kerül, mint Európának. — Végre, Kerepes felől a szürke égen piros vonal kezdett hasadni s én ugyanekkor peczkes léptek lágy neszt hallám a sövény túlfeléről; kakasom közelgett, felrepült a sövénykaróra, szárnyaival egyet csattogott s tán a hajnali légtől kissé fátyolzott tenórral rákezdé: hogy: „Kukuri — — —

A „kú“ azonban már torkában maradt, melly torkot az én fogaim iparkodtak lehetőleg összeszorítani. A tyukhárem vitéz basája a basák halálával — strangulázva mult ki. Egyetlen merész s jól kiszámított ugrással lerántottam őt dicsősége zenithjéről s néhány percz mulva egy nádas mocsár békái szájátva és terpeszkedve bámulták a hamleti monolog tettleges megfejtését.

E kakasreggeli után elégűlten, bár némi titkos sejtelem befolyása alatt hátra hátra tekintgetve ballagtam egy csalitba. Lábaim szárazon maradása s a keleti szél üvöltése azonban csakhamar megnyugtattak, aggályaim oszlani kezének s én egy bokor alá vonultam a rókai élet gyarlóságáról, a minket üldöző emberfaj türhetlen zsarnoki önkényéről, a velünk egy képre alkotott farkasok, hiúzok, nyusztok, menyétek s több efféle veszedelmes proletárnép communisticus irányáról s e társadalmi bajok orvoslásáról üdvös elmélkedésekbe merültem s az álmatlan éj és bő lunch után kis siestára éreztem kedvet...

Egyszerre, hunyorgató szempilláimat nedvesülni érzem, a szél megállt s köd bocsátkozik a gyepre. Ho hó! ez nem jó! gondolom s e perczben távoli lódobogás üti meg fületem; kipislantok a csalitból s im a kettős torony irányából jövet ugyancsak közélről virít már a hadizenet veres

zászlója, a kannibáli veres frakk. „Nosza, rajta, vedd el magad!” volt első eszmém — „de hátha meglátnak?” volt a második, „váram messze még s végre ez sem eléggé biztos a kutatók ellen, itt pedig talán szépen elkerül a pokoli had. Próbáljuk meg a többször sikerült stratégiát!” s ezzel a terjedelmes csalit innenső részén körben futostam egy darabig, aztán tölem telhető nagy szökésekkel a tulsó rész szélére ugráltam át.

Alig helyeztem itt magam figyelő állásba, midőn akármerre néztem már, a csalit szélén mindenütt lófőt s veres kabátot kelle látnom. A főporkoláb bevezette a csalitba a rókakopókat, (szégyen és gyalázat, hogy e renegátfajnak a mi családnevünk a praedicatuma!) legényei ostorral kezükben szélmentében állottak fel s zemeiket is kidülleszték, ugy nézték a bozót széleit! a kopók nem sokára megkezdték a zsidóiskolát a körben, melyet előbb jól befutosva megillatoztam; minden figyelem oda irányult s én e perczet használva kitortem a csalitból és mint kinek bőrében jár a dog, szélesebesen egy nem távoli nádas felé vettem utamat.

Hiába! egy ostorász s egy vén kutya (jól ismerem még a hangját is s nincs forróbb vágyam, mint orrát elharaphatni) megpillantott. A vén kutya böszülten nyaffantva iramodott utánam, az ostorász „tally hó!”-t ordított, hogy túl a Dunán is meghallhatták; a második és a falkár a többi kutyát nyomomra akarta terelni s jól megszabdalt közülök nehányat, míg a falkát az általam alkotott circulus vitiosusból ki birta verni.

Ezalatt én előnyt nyertem, annál inkább, mert a nádaszt elérve, itt a vén kopónak egy fordulattal cselet vetnem s szép szerével kisurrannom sikerült. A nádasnál a többi falka az előcsahossal egyesült s az egész had olly távol maradt mögöttem, hogy hangjokat már már alig hallám. De azért még nem volt megmentve farkam. Nyílt tér jobbra balra s míg látnak, orrukra nincs szükségük. A vaspálya töltése hosszant nyúlt el előttem, ez volt minden reményem. Gyorsan át tehát ezen — de óh veszedelem! itt ismét a Duna zárta el utamat. A végszorongás és halálfélelem találékonyra tesz — egy czövekhez kötött csolnakot pillantok meg — vagy ez lesz menhelyem, vagy ütött végórám! A parton egy darabig felfutok, aztán be a sekélyes parti vízbe, hol a kutyák nyomomat vesztik; le a víz mentében a csolnakig s be ennek mentő kebelébe, meghúzván itt magamat egy csomó kötél megé a ladik felhajló orrában.

És úgy tettem, mint ezt sebes futtomban kigondolám s épen mire a csolnak orrába befurakodtam, merültek fel a kutyák a töltés látha-

tárán, honnan a partig nyomon is maradtak a gonoszok, de a ponton — hol én a vízbe mentem, megzavarodtak s tévúton haladtak felfelé, végtelesen örömömre!

Kopóchórus, biztatás, szidás, lódobogás, veres kabát, minden rém elenyészett már s én a csolnak orrában még mindig nem mocczantam meg, hol pedig ollyformán éreztem magam, mint a kannibálok valamelyikének szűk csizmaorrba szorult tyúkszemes lábujja. De mit gondoltam én ezzel, csakhogy kifoghattam a bérencz árulókon s kivált a vén előcsahoson!

Most már mentve hittem magam, pedig csak ekkor következett a váratlan csapás — deportációm.

Két ember jött le hirtelen a töltésről; az egyik a kormányhoz ült s lábait az alacsony ülésen hátra dugva, csizmasarkával olly közel járt orromhoz, hogy ijedtemben majd hozzá kaptam; a másik hajós pedig a csolnakot a czövekről eloldva, csáklózni aztán evedzni kezdett.

Visznek tehát s akaratom ellen — deportálnak, ha t. i. nem veszik észre az ingyen-passagert, ki ez esetben a fuvarbörével fizeti meg.

Gondolieróim nézték, látták messziről zaklatásomat s mint mondták, nagyon szerették volna tudni, hova vehette magát a ravasz (már mint én; ravasz! ugyan úgy-e? mert nem hagytam magam széttépetni? óh emberek!). Hogy én azonban e részbeni kíváncsiságukat épen nem valék hajlandó kielégíteni, könnyen képzelhető.

A vizen lefelé gyorsan haladván, végre szárazhoz értünk. Embereim a part fövenyére lökték ki a ladik felét, aztán eltávoztak. Itt volt a menekülés pillanata. Midőn a csolnakkal játszó habok locsogásán kívül egyéb nesz nem hallszott, ovatosan dugtam elő orromat s lassanként egész fejemet. Egy erdő sárgazöld lombjai integettek felém. Semmi élő lény nem volt látható. Most vagy soha! Egy szökéssel kün valék a csolnakból s egy másodikkal benn az erdőben.

Bevártam az éjet s ekkor tájékozó kémszemlére indultam. Iszonyú felfedezés! szigetre szorultam, még pedig egy rókátlan, tyúktalan, majdnem verébtelen szigetre!

Ha a Duna túlpartjára tesznek át, nem lett volna lehetetlen — diplomatának vagy ügyvédnek, uzsorásnak vagy tanodarókasznak *) adva ki

*) A Schulfuchs e hü fordítása Rőnyi úré, nem enyém.

magamat, a lánczhidon ismét visszakerülnöm, de szigetről miként meneküljek?

Mert, meg kell jegyeznem, hogy úszni — legalább illy nagy folyón át — nem merek, miután a víztől különösen irtózom. E víziszonyt én részint irói hivatásom elvitázhatlan jeléül tekintem, részint ama körülménynek tulajdonítom, hogy egy hónapos ártatlan kölyök koromban, anyám (mint ezt nekem szegény később nem egyszer elmondá) szájában vitt tova a fenyegető veszély elől két testvéremmel együtt s egy patakon gázolva át, engem bele talált ejteni a hideg lébe. Életveszély közt eviczkeltem ki a partra akkor, a fürdő emléke eltörülhetlenné vált bennem s az úzás gyakorlására soha sem éreztem többé kedvet.

Mindamellet megkísérlettem már nehányszor az átúszást; de a mint a föld elfogyott lábaim alól s a túlpárt még olly messzinek tünt fel, bátorságom is elfogyott és rögtön visszatértem.

Nem marad tehát egyéb hátra, mint bevárni az időpontot, midőn a tél jég hidat ver a Dunán, mellyen aztán kényelmesen átsétálhatok hazamba, a téjjel mézzel folyó földre, hol, ha nem veszélytelen is az élet, de élvezetes, hol, ha kopócsaholás zavarja is meg a természet szent csendét, de gágog a lúd, sádog a kácsa s van felerókabarát, kivel a szív megoszthatja élményeit!

Addig is, a boldog műltről el el merengve, az olasz költővel tartok, ki jól mondá: „Nessun' maggior dolore, che ricordarsi del tempo felice nella miseria!”

(Vége követk.)

Tájékozás a bécsi lóversenyek iránt.

Dicső bizonytalanságnak nevezik az angol turfkedvelők azon számtalan esély közötti függést, mi a versenyzésnek ép annyi ingert mint izgató és egyszersmind mulattató gyönyört kölesönöz. De ott nem a díj elnyerhetése képezi egyedül a főérdeket; hathatós, sőt merném mondani, egyetlen célja legtöbb résztvevőnek gyakran a fogadás. Milliókra rúg évenként az összeg, melly egyedül versenyfogadásokban forog; évenként vesznek és keletkeznek nagy vagyonok s az arany borjú dicsőítése következtében számtalan gaztett termett már a turf terén; emlékezzünk csak Palmer esetére. Hónapokkal sőt évekkkel előre köttetnek itt a fogadások; kének környezik a jelentékenyebb versenyistállókat; éjjeleket töltenek elrejtve csupán azért, hogy reggel észrevétlenül láthassák a lovak gyakorló vagy

talán erőmérő száguldozásait; idomitók és lovasok istálló fiukat vesztegetnek meg, sőt mérgezéshez is nyúlnak, hogy egy jó hírű és tehetségű lónak, melyre nagy fogadások vannak fektetve, árthassanak, vagy azt épen megsemmisíthessék. Példa erre, hogy többet ne említsek, Abd-el-Kader és Aurifer esetei. Az elsőt egy nagy ugrató különverseny előtt megnyilalták; az utóbbit, mely a nagy Derby díjra első kedvence volt a közönségnek Scott J. istállójában egy megvesztegetett legény méreggel pusztította el. E szerint sokan, kik egy ló ellen nagy összegekbe fogadtak, és nem találtak már alkalmat azon esetben ha nyerne, ellenfogadások által magokat kártalaníthatni, nem riadnak vissza semmi vétkes tétől s vesztegetésekhez nyúlnak, hogy céljukat elérhessék. Innen van aztán az, hogy az idomitók úgy elzárják istállójukat sőt udvarukat is, mint a gyémántbányákat Braziliában. Blink Bonnyhoz senki más nem közeledett az egész 1856-1857-ki télen, mint I'Anson idomár fia; ő etette, itatta, tisztogatta, jártatta; sőt az istállóajtó elé dühös szelindek volt cerberusként lánczolva, mely életveszély nélkül senkit sem bocsátott be, kivéven I'Ansont és fiát. Több illy példát tudnék felhozni, mely bizonyítja, milly szigorral zárják el Angliában a híres versenylovat, csak hogy állapotáról mennél kevesebb szivárognon át a nagy közönségbe s a beavatottak legkedvezőbb módon zsákmányolhassák ki az ellenfogadók buzgóságát.

Mindezen kinövései a versenypályának nálunk szerencsére még nem hajtának és bár ne is tapasztaljuk soha! mert noha kétséget sem szenved, hogy Angliában a roppant fogadási szenvedély végetlenül növelte a versenypálya iránti nagy, igazán nemzeti részvétet, mindamelllett, habár nálunk is szívből óhajtható ezen sportnak minél nagyobb gyarapodása, mégis később lennék attól pártolásonat elvonni, mintsem azt nagyobb terjedelemben, de angolhoni kinövéseivel együtt, itt honosítva lássam. Maradjon az tiszta szándékú és tisztán kezelt időtöltés, fő tényezője a telivér lovak nevelésének és terjesztésének, legyen küzdtere a jó lovasoknak, hogy mesteri műtételeiket a pályán is élvezhesstük; buzdítsa ezekre a fiatal sarjadékat, legyen kellemes találkozási és gyülekezési ok és alkalom, mellyet főképen azért is pártolok, mert sportjainkban a szép hölgyeket is részesíti, — mindent óhajtom és ezzel meg is elégszem; s ha talán ezen felül valamely kedvenc lóra egy két aranyat koczkáztatunk is, ez még nem a világ, és ezret egy ellen még sokáig nem fogunk egy lóra, vagy ellene fogadni.

De hiszen nem ez jelen feladatom; mint egy makacs versenyló törtem ki a pályáról, mellyet magamnak kijelöltem — a bécsi versenyekről akartam tájékozni, és másfelé tartottam. Térjünk tehát tárgyamhoz.

Ha minden versenylovat istállójában láthattunk — sőt ha mindegyikét külön gyakorlatában is szemlélhettünk volna, még akkor is nagy önhietség lenne részünkről csalhatlannak hinni azon véleményt, mellyet a különböző versenyek eredményéről s egyes lovak győzelmi esélyéről igénytelenül feljegyezni akartunk. Ez esetben is a leggyakorlottabb szakember kellene e célnak megközelítő elérésére is. Angol honban a kötetlen fogadások tekintetéből az előleges tájékozás nagy érdekléssel bír a közönség előtt, melly Observer, Soothsayer, Augur, Touchstone és másoknak a sportirodalomban és heti lapokban közölt jóslatait nagy figyelemmel olvassa. Nálunk az érdeknek nincs meg ezen alapja, mert előleges fogadások vagy egyáltalá-

ban nem köttetnek vagy pedig azok, kiket a versenyekhez nagy részvét csatol, magán úton szerezhettek magoknak kellő értesítést és felvilágosítást. Annak pedig ki, mint e sorok írója, a közönséget a versenylovak állapotáról és közvetve a legközelebbi versenyeknek feltehető vagy remélhető eredményéről óhajtaná tudósítani, számtalan akadály gördül útjába. A versenyistálló a birodalom minden zugában elszórva; tartományi újságok, mellyek e tárgyról ex partibus tudósíthatnának, nem léteznek; saját szemmel pedig adatokat szerezni nem lehet, minthogy először minden istállóba betekinteni nem lehetett, és ha az idomárok véleményét kellene alapoként elvállalni, úgy minden versenyben valamennyi küzdő ló olly egyszerre érkeznek be, hogy a nyertest nem is lehetne megnevezni. Nem marad tehát egyéb hátra, mint saját kútforrásainkból meríteni adatokat, tekintve a különböző lovak futó képességét, a mennyiben ez a tér, gyep, távolság, teher, lovas mestersége és számtalan más körülmény által feltételezhető lesz. Ezen összevetés pedig épen a bécsi versenyekre alkalmazva még annyival is nehezebb leend, mert ott a lovak nagyobb része nem csak hogy egymás közt nem versenyzett soha, de még közvetve sem lehet egyesek tehetségét olly lovakéhoz mérni, mellyek más pályákon futottak a bécsi gyepen megjelenő lovakkal; tudván p. o. hogy **A B**-vel Angliában versenyzett, **B** pedig **C**-vel Berlinben: még nem lehet ezt és ezt következtetni, ha majd **A C**-vel Bécsben találkozik.

Mindezen nehézségek daczára igyekezni fogunk a legnagyobb őszinteséggel és részrehajlatlansággal kimondani véleményünket, és mérlegelni a különféle lovak esélyeit.

Az első megnyitó-versenyre olly lovak levén bejelentve, mellyek soha pályán nem nyertek, sőt a nevezett lovak közül több nyilvánosan még nem is jelenvén meg: kevésbbé érdekes lehet a futás. Ha mégis választanom kellene, a sikert gr. Kinsky lovának jósolnám. Kinek istállójában olly jó lovak vannak, mint Zeta, Irene és Harlequin, annak alkalma leend fiatal lovai tehetségét azokéval összemérni, és azért az illy istállókból jövő lovak szemmel tartandók. **Mitzy** után Corinne vagy Rienzi lennének választottjaim.

Érdekre nézve is első, de következtetés tekintetében legnagyobb figyelmet gerjesztő verseny lesz az erre következő 1-ső oszt. állami díj. Ebben fognak a legjobb lovak mérközni, e verseny eredménye kezünkbe adja a kulcsot, melly nem csak a többi itteni versenyekre, de a pesti pályán várandó események jövődjére is nyit kilátást.

E versenynél olly lovak irányában, mint St. Giles és Vandal, más lovak esélye igen csekély marad. Vanity taval nem felelt meg azon jó hirnek, mellyet Ir-földről hozott, sem Pesten sem Pardubitzon az első sorban nem mutatkozott. Igaz hogy az első helyen előkészítő gyakorlat hiánya volt rajta észrevehető, de e hiány Pardubitzon helyre volt már állitva, és ottani futása nem ollyszerűnek bizonyult, melly őt most a bécsi pályán nagyon veszedelmes ellenfélle tehetné.

Elastic Angolhonban igen bátor és kitartó lónak volt tekintve; de az, hogy taval, noha már a birodalomban volt, sehol sem jelent meg a pályán, nem tanúskodik épsége mellett. Canrobert és The Young Hack igen középszerű lovak, mellyek

más versenyekben nem lesznek ugyan mellőzendők, de e versenyben sikerre nem számíthatnak.

Zeta mindig mint igen derék és bátor ló futott, tavál még a pardubitzai 4 mfd. államdíjra igen dícséretesen ment, és miután tulajdonosa igen jól tudja lovainak hasznát venni, e ló tehetségét nagyra becsülhette, ha e díjra beírni érdemesnek tartá. A négy éves, melly ez istállóból szintén e díjra van bejelentve, valószínűleg a verseny buzdítása végett (to make running) lesz a helyen.

Blemish mint 3 éves Pesten a Károlyi-díjban és az Asszonyságok billikomában igen bátran ment, és az utóbbi versenyben tanúsított futását a főtí handicapban ismételte; azonban, noha képességét nagyobb teher elviselésére az Asszonysági díjban Pesten megmutatta, hiányzik mégis benne azon tulajdon, melly első rendű lovakban nélkülözhetlen, hogy t. i. az utolsó ugrásokban, mellyeket a verseny eredményének eldöntéséül kell tekinteni, megfeszített sebességet tudjon kifejteni, és ezen ok miatt, noha egyáltalában az esetek lehetőségét nem zárjuk el, de a diadalt neki nem jósoljuk.

Marad tehát a 2 ló, melly e tavasszal jött Angolhonból. St. Giles ott az elsőbb rendű lovak közé soroztatott, és noha Vandalt, valahányszor együtt futottak, mindig legyőzte, de a verseny pályák körül más viszonyok forognak fenn Angolhonban mint nálunk. Ott a terhek, mellyeket versenylovakra szabnak csekélyebbek, nagyobb távolságu versenyek kevésbé pártoltatnak, nem is nyújtanak annyi nyereséget, mint az egy vagy két mértföldes díjak, és azért olly lovak, mellyek Angolhonban 85—95 fonttal hátukon és egy vagy másfél mtfre legyőzhetlenek, ha ugyanazon lovak ellen nagyobb távolságra, aránylag nagyobb teher alatt kénytelenek versenyezni, felsőségüket, mellyet a rövid versenyben tanúsítottak, itt vagy épen nem, vagy pedig nagy megerőtetéssel lesznek képesek fenntartani. Nem akarjuk a mondottakkal St. Gilest becsülni, ő mindenestre kedvencziünk leend, de csak figyelmeztetni akarjuk a közönséget Vandal szivós tulajdonaira, mint melly az angol gyepen négy évig járt és épségét megtartotta. Őt tulajdonosa, (kit kétségkívül nem csak hazánkban, de a birodalomban is, mint a pálya körüli tárgyakban legnagyobb tekintélyt tisztelünk), maga szemelte ki és választotta, és hogy tapintata ilyenkor helyes szokott lenni, azt bebizonyította Little Harry esztendejében. Ha tehát St. Giles győzedelmét a bécsi nagy államdíjban képes lesz egy ló kétségessé tenni, ez véleményünk szerint Vandal lesz. St. Giles már több hét óta Bécsben van, az ottani pályával való megismerkedés és Freudenu gyepének megszokása végett; noha ez épen nem a legkedvezőbb gyakorlati pálya, tekintvén az ottani gyepnek felváltva kemény vagy süppedős minőségét, mindamelltt ha vigyázattal használtatik, a rajta gyakorlott lónak nagy előnyt nyújt, és noha ő negyedfél mértföldes versenyen még erejét nem kísérlette meg, még sem kételkedünk, hogy úgy fog menni, mint ez jó lóról feltehető. — Öszpontosítva tehát véleményünket, az első osztályu államdíjat Bécsben **St. Giles**-nak — feltéve, hogy ép — jósoljuk, és legveszedelmesebb elleneinek pedig Vandalt és Zetát tekintjük.

A pályaaostor és a 50 ar. díjban Cyrene és a három színű kanca között lesz a kérdés; mindkettő csak nem rég jött ki Angolhonból, így tehát egész

ségi kérdés is dönthet, de ha a pályára megjelennek, a másik három ló nem fogja diadalukat kétségessé tenni.

A második oszt. állambijban két ló van, mellyek közt egyedül lesz a küzdés és ez **Harlequin** és Cigarette. Az utóbbi valahányszor megjelent a pályán, mindig sok jó akaratral és bátor szívet ment; tavál őszi főleg a pardubitz-i versenyek alatt az akkor igen erős és edzett Irene ellen igen dicséretesen ment, és noha a főtí elegyversenyben Harlequin ellen nem boldogulhatott, ezt főleg a távolság kicsisége, melly csak egy mértföld vala, okozta. Az idén, feltéve, hogy megerősödött, a harmadfél mértföldön nem fog rossz szerepet viselni, minek annál inkább örülnék, minthogy magyar idomár által gyakoroltatik. Harlequin tavál igen sokat ígérő 3 éves volt, és noha a Károlyi-dijban nem állott az első között s az Eszterházy-dijban győzelmét sem lehet rendkívüli képesség-tanúsításnak nevezni, őszi azonban Pardubitzon Flatterer ellen igen jól ment, Fótton is az elegyversenyt szépen nyerte; kedvencünk lesz tehát a bécsi pályán a 2 oszt. állambijra; másodiknak Cigarettet vagy Ibrahimot választván.

A három évesek közül, mellyek a Liechtenstein hercegi díjára aláírtak, csak egy jelent még meg nyilvános pályán. Ez Auersperg hercegi Havelock nevű lova, mely a főtí két éves díjban mint második futott, és általában nagyon dicsértetett. Miután tehát csak ezt ismerjük, a többiek állapota pedig az illető istálló titkai közé tartozik, Havelock-hoz ragaszkodunk.

A második versenynap az Asszonyágok díjával kezdődik. Olly versenyeknél, hol úrlovarok jelennek meg a pályán, sokkal nehezebb prognosticont állítani, mint ott, hol szakemberek kormányozzák a versenyzőket. Az idomárok e miatt nem is szeretnek következtetést vonni úrlovar-versenyek után, mert — és jogosan azt mondják, hogy az úrlovarok nálunk e pályán, egyet kettőt kivéve, sokkal kevesebb gyakorlatot tesznek, mintsem várni lehetne tőlük, hogy verseny alatt lovaik erejét kellően felhasználni tudják; azért is olly lovak, mellyeknek helyes lovaglása bizonyos szakértelmet követel, úrlovarok alatt sokszor kevésbé előkelő szerepet játszanak, mint olyanok, mellyek nálunk alábbvalók, de könnyen lovagolhatók; azaz bármily rosszul lovagoljon rajta az úrlovar, mégsem veszítik el kedélyüket és bátran és jó szívet futnak. Az úrlovarok száma nálunk sajnosan igen csekély s egy két kitűnő egyént számít csak, kik rendesen nagy figyelmet fordítanak e szép — merem mondani — tudományra. Ifjabb sarjadék azonban e pályán alig mutatkozik! Kik még ezek közül szenvedélyes lovasok volnának, rendesen a közép tehernél többet nyomnak, és ez okból alig jut már nékiek alkalom, ha gyakorolnák is magukat, ennek hasznát a pályán vehetni. Azok pedig, kiknél a teher nem akadály, hogy versenypályán nyeregbe ülhessenek, vagy természetes indolentiából mulasztják el magukat e téren gyakorolni, vagy pedig talán csak akkor akarnak versenylóra ülni, ha ennek nyérése vagy győzelmé bizonyos. Hiszen kétséget sem szenved, hogy nyerni sokkal kellemesebb és mulatságosabb is, mint veszíteni, de ha így gondolkodnék mindenki, és a turfita nem tartana versenylóvat, mert nem mindig nyer, a lovas pedig nem ülne versenynyeregbe, mert szégyenel második vagy éppen utolsó lenni, úgy elébb utóbb a versenyekre

keresztet vehetnénk. Úgy is ott vagyunk már, hogy ha egy gentlemanrace alkal-mával 10 ló lépne a pályára, alig lehetne annyi úrlovart találni; s honnan száрма-zik ez? fejtse meg a ki akarja.

A bécsi Asszonysági díjra nevezett lovak nagyobb része már futott illy versenyekben; így Pan, melly mint halljuk pompás állapotban van, Games-ter a pardubitz-i asszonysági díj nyerője, Jack Leeming, The Young Hack, Night Hawk úrlovakok alatt már nyilvános próbát tettek. Ha tehát ezen előzményekből szabad a bécsi pályára alkalmazni következtetést, úgy ezek közt Gamestert tar-tom annak, melly ezek közt legtöbb kilátással bír a diadalra, mert Pant Pardu-bitzon egyenlő teher alatt, Főton pedig 10 font könnyítéssel legyőzte; Pan viszont Night Hawk ellen Pesten nagy előnyben volt, Jack Leeming pedig és The Young Hack ezek ellen nem küzdhetnek sikeresen. Bedlamite eddig mindig középszerű lovak közé soroztatott, és 2 mfdre sem fog javulni képessége. Simpleton és Black Tiffany előttünk még nem ismeretesek, az utóbbi J. Osborne istállójából száрма-zik, mellyben a lovak nem sokat hevernek és így, ha 5-dik évig az angol pá-lyán ép maradt, Bécsben is vigan fog 2 mfdet járni, mit fel teszünk róla. — Mitzy a megnyitó versenyben meg fogja mutatni képességét, s már az is, hogy tu-lajdonosa elég jónak tartotta őt az asszonysági díjba beiratni, igen ajánlja előt-tünk. **Gamester** tehát és Black Tiffany lesznek véleményünk szerint a nyertesek, ha pedig Pan jobb mint tavál, akkor az öreg ló veszedelmes ellenfél lesz.

A bécsi polgárdíjra mindazt alkalmazhatjuk, a mi a 2-od oszt. ál-lamdíjra mondatott; minthogy azonban a kisebb távolság véleményünk szerint **Harlequin** esélyeinek kedvezőbb, alig hisszük, hogy győzelme kétséges le-hetne; véletlen esetet nem számítva.

Ha Amati és Preston a handicapért kiállanak a sikra, e verseny igen érde-kes lesz, mert mind a kettő tavál súlyos betegségen ment keresztül; tökéletes helyreállításukról itt tanúságot tehetnének. Panra e díjban rendkívül kedvezően mérte a handicapper a terhet, és ez okból az öreg lovat nehéz lesz az első sorból ki-szorítani. Ki e lónak szívós tartósságát ismeri, nem fog csodálkozni azon, hogy ő e nap mind a két díjra megjelen a pályán, és Amatival, melly elébb istálló-társa volt, most mint ellenfél fog mérkőzni. Ha Preston egészséges, akkor e há-rom ló közt fog e díjnak sorsa eldőlni.

A handicap-teher elosztása iránt, adandó alkalommal véleményünket kijelen-teni bátrak leszünk s igénytelen felszólalásunkat az illető versenyintézőknek figyel-mébe fogjuk ajánlani. De ez most tájékozásunknak úgy is igen tág körét szerfe-lelett nagyobbítaná, és így azt máskorra tartjuk fenn magunknak.

S ezzel befejezzük igénytelen jóslatainkat, mellyeket nem sokára megerősít vagy megezáfol az eredmény. Az első esetben örvendeni fogunk, a másokban pe-dig bírálatainknak hibás alapjáról leszünk felvilágosítva. A pesti versenyek iránti tájékozás így minden tekintetben könnyebb leend, mellyek iránti előleges véle-ményünket a tisztelt közönséggel annak idején tudatni lesz szerencsénk.

A székesfejevári lóversenyek sorozata 1858.

(Augustus 21-én 9 órakor.)

I. Resurrection Stakes.

1½ mfd. 50 p. ft tétel f. v. f. futhat minden telivér ló. 5 éves 115 font, 4 éves, 120 font, idősb 125 font; mén 3 fonttal, külföldön nevelt ló 5 fonttal, ha a verseny napjáig bármi pályán megjelent 5 fonttal, ha nyert még 5 fonttal többet. Az aláírás 3 évre kötelez, 6 aláírás vagy nincs verseny, a második ló tételét menti. Nevezés augusztus 1-sejéig.

Aláírások: Ifj. gr. Batthyány István, b. Fiáth Ferencz, gr. Keglevich Béla, b. Aczél Lajos, gr. Szápáry Antal, gr. Wenkheim Rudolf.

II. Államdíj.

2 mfd. 100 db arany. Futhat minden a birodalomban nevelt mén és kancza. 50 ft tétel, fele bánat. 3 éves 87 font, 4 éves 107 font, 5 éves 113 font, idősb 117 font; mén 3 fonttal, melly ló a verseny napjáig pályán megjelent 3 fonttal, ha nyert még 3 fonttal többet. Tételek és bánatok az 1-ső és 2-ik ló között osztandók; ha 5 lónál több versenyez, a 3-dik ló tételét menti. Aláírás és nevezés augusztus 1-ig.

Eddig aláírták: id. gr. Batthyány István, gr. Pálffy Pál, gr. Wenkheim Rudolf, Aczél Péter ur, ifj. gr. Batthyány István, gr. Zichy Aladár.

III. Polgárdi elegy-verseny.

¾ mfd. 15 p. ft tétel f. v. f. futhat minden Magyarhonban nevelt 4 éves félvér ló. Teher 115 font, mén 3 fonttal többet. 10 aláírás vagy nincs verseny, az aláírás 3 évre kötelez; 150 p fton felül a tétel a második lóé. Aláírás és nevezés aug. 1-ig.

Eddig aláírták: Gr. Zichy Aladár, Inkey Zsigmond ur, b. Fiáth Ferencz, Inkey Lajos ur, gr. Batthyány Géza, Döry Miklós ur, gr. Almásy György, gr. Festetics Géza, gr. Nádasdy Lipót, id. gr. Batthyány István, Kárász Imre ur.

IV. Asszonysági díj.

2 mfd. Tiszteletbeli díj ajánlva a vidék urhölgyeitől. 50 p. ft tétel f. v. f. futhat minden ló. 3 éves 100 font, 4 éves 115 font, 5 éves 120 font; idősb 125 font, telivér 7 fonttal többet, heréltnek és kanczának 3 ft engedve. Úrlovarok szineikben. Aláírás és nevezés augusztus 1-ig.

Eddig aláírták: Ifj. gr. Batthyány István, gr. Károlyi Sándor, gr. Zichy Aladár.

V. Kiállítási díj.

1 mfd. 25 p. ft tétel f. v. f. futhat minden az aláíró által nevelt 5 éves és idősb félvér ló. Teher 120 font, mén 3 fonttal többet; a 2-ik ló kettőzve kapja tételét. Nevezés aug. 1-ig.

Aláírások: Id. gr. Batthyány István, gr. Zichy Aladár, gr. Batthyány László, b. Fiáth Ferencz, gr. Festetics Ágoston, gr. Károlyi György, Kárász Imre úr, Inkey Zsigmond úr, gr. Keglevich Béla.

VI. Pezsgő díj.

1¼ mfd. 50 palaczk pezsgő ajánlva Inkey József, Zsigmond és Lajos uraktól. 25 p. ft tétel f. v. f. futhat minden ló. 3 éves 100 font, 5 éves 120 font, idősb 125 font, telivér 7 fonttal többet, heréltnek és kanczának 3 font engedve, a 2-ik ló megmenti tételét. Aláírás és nevezés augusztus 1-ig.

Eddig aláírták: Salamon Elek úr, ifj. gr. Batthyány István, gr. Hompesch Pál, b. Puthon János, gr. Zichy Aladár.

VII. Dunántúli mezei gazdák díja.

2 mfd. Futhat minden ló, mely dunántúli kerületi mezei gazda saját nevelése és a 4 évet túlhaladta. Lovagolhat a tulajdonos, fia, vagy más mezőgazda. A lovak a verseny előtt a pályán bemutatandók. A 3 első ló díjat nyer. A díjak maga idejében közhirre fognak tétetni.

VIII. Vigasz verseny.

½ mfd. Tiszteletbeli díj ajánlva több lovar-egylet t. tagjaitól. 15 p. ft tétel f. v. f. futhat minden ló, mely ez évben a székesfejérvári pályán versenyzett, de meggyőzetett. 3 éves 100 font. 4 éves 120 font, idősb 125 font, mén 3 fonttal többet. Aláírás augusztus 1-ig, nevezés ½ órával a verseny előtt.

Eddig aláírták: Gr. Hompesch Pál, ifj. gr. Batthyány István, gr. Zichy Aladár.

A versenyek megtartásában az időjárás nem határoz. — A tételek 24 órával a verseny előtt befizetendők; pályapénzül minden telivér után 5 p. ft, minden félvér után 3 p. ft fizetendő. — 1 angol mfd = 8·8 bécsi öl. — A további aláírások és a nevezések bérmentesen Polgárdira intézendők.

a székesfejérvári fiók-lovar-egylet titoknokságához.

A kolozsvári lóversenyek sorozata 1858.

(Kiegészítésül a 9-ik számban közlötthez.)

Hétfő, július 26.

I. Első osztályú államdíj 500 arany.

II. Vadászdíj 600 p. ft.

III. Erdélyi díj 1000 p. ft. (Mind a három a 9-ik számban már közlött feltételek szerint.)

IV. Földészek versenye. Futhatnak mezei gazdák saját lovai, melyekről az illető hatóság bizonyítványával kimutatják, hogy egy év óta tulajdonuk. 1 ang. mfd. Bejelentés a futás napjáig. Lovasok öltözéke: pörge kalap, színes mellény, fejér ing és lábravaló. Nyereg nélkül szőrén.

Kedd, július 27.

I. Másodosztályú államdíj. (L. 9-ik sz.)

II. Akadályverseny 120 arany. Futhat bárhol született, nevelt, bármely nemű és fajú ló. 2 ang. mfd 8 akadállyal. Tét 20 pft, f. v. f. Teher 130 font. Úrlovasok színeikben. Az első lóé a díj és a tételek fele, a második lóé a tételek másik fele, de ha ez distancirozva volt, a tétosz egészen az első lóé. Nevezés: július 24., déli 12 óráig.

III. Kisérleti verseny. (L. 9. sz.)

IV. Asszonyok díja. Futhat minden nemű és fajú ló, mely más díjra bejelentve nincs. 1¹/₄ ang. mfd. Tét 2 arany. F. v. f. Első lóé a tiszteletdíj és a tétosz fele, ennek másik fele a második lóé. Úrlovasok színeikben.

Minden bejelentésnek és nevezésnek a kitűzött határidőig pályatitkár P á 11 S á n d o r úrnál (nagy piac, 269. sz.) írásban és az illető bánatpénzek beküldése mellett kell megtörténniök; — a tételek többi része csak július 24-én déli 12 óráig fizetendő be.

A m.kormány által még elhatározva nem lévő esetekben az intéző bizottmány a pesti versenytörvényekhez tartandja magát.

A törökszentmiklósi löversenyek sorozata 1858.

(September 26.)

I. Ponyverseny 10 arany.

$\frac{1}{2}$ ang. mfd ismételve. Tét: 5 p. ft. f. v. f. Futhat a választmány által ponynak elismert minden ló, 14 $\frac{1}{2}$ markon alól. Úrlovarok teherkiegyenlítés nélkül.

II. Egyleti díj 100 arany.

2 ang. mfd. Tét 20 p. ft. fele bánat. Futhat minden félvér ló. Teher: 4 évesre 125 font, — 5é. 130 f. — 6é. és idősbre 135 f. Ménre 3 fonttal több. A tétösszeg az első és második ló közt elosztandó. Úrlovarok színeikben.

III. Mezei gazdák versenye.

20 arany az első lóé, 3 a másodiké, 2 a harmadiké. 1 ang. mfd. A futás nyereg nélkül történik s csak olyan ló futhat, melyet a választmány odavalónak talál.

Folytatás a mellékletben.

MELLÉKLET

a Vadász- és Versenylap 14-ik számához.

IV. Asszonyságok díja.

Tiszteletdíj ugrató versenyre. 1 ang. mfd 3 gáttal. Tét 10 p. ft f. v. f. Futhat minden ló. Teher mint az egyleti díjban; telivérre 10 fonttal több.

V. Ügető verseny.

Tét 10 p. ft. f. v. f. Két ló négy kerekű szekérbe fogva; két szekér egymás ellen. Minden szekéren egy bíró. Első ízben 2 ang. mfd, második ízben 1 ang. mfd.

A mezei gazdák versenyét kivéve, a többi versenyben csak részvényes futhat.

Minden telivér ló után 8 p. ft, félvér után 5 p. ft, pony vagy félvér ló után 2 p. ft gyp-péNZ fizetendő.

Minden futásra, a mezei gazdákét kivéve, september 5-én déli 12 óráig áll nyitva a nevezés, mellyet sept. 4-éig Fegyverneken, 5-én d. e. pedig Török Sz. Miklóson az Almásy család-házban fogad el alólírott.

A ló nevezésével a lovar színei is bejelentendők.

A választmány nevében

gr. Szápáry Iván.

A szolnokmegyei lovas- és gazdasági egylet közgyűlésének eredménye.

(Török-Sz. Miklós május 9.)

I. Az egylet elnöke gróf Szápáry Gyula előadta, hogy ezen közgyűlés teendője az alapszabályokat megerősíteni vagy megvitatni, miután azok a felsőbb helyen történt jóváhagyás alkalmával némelly módosítást szenvedtek s egyszersmind felszólította az egybegyűlteket, hogy tekintvén azt, miszerint ezen alapszabályokat az elébbi közgyűlés dolgozta ki, ezek alapelveiben ne változtassanak és kövesse ezentúl is az egylet azon irányt, mellyet alakításától fogva követett. Mint-hogy pedig ezen közgyűlés teendője az egylet hivatalbeli személyzetét is végkép megválasztani, az elnök saját és a választmány nevében megköszönte az eddig bennök helyezett bizalmat s mind az elnök, mind a választmány hivataláról lemondott; az elnök azonban közakarattal újra, azonkívül pénztárnokul Magyary Ferencz, jegyzőül pedig Péter Károly választatott meg.

II. Felolvastatott és közmegelegedéssel fogadtatott a magas helytartósági osztály leirata az egylet elnökéhez, mellyben megengedtetik az egyletnek Szolnokmegyei lovas és gazdasági egylet nevet viselni.

III. Az alapszabályok elolvasása és megvitatása alkalmával ezekben következő változások történtek.

a) az egylet hivatalbeli személyzete álljon egy elnök, pénztárnok, egy jegyzőből és ezenkívül 10 választmányi tagból;

b) a választmány oszoljon három szakra, u. m. gazdasági, verseny és agarászati szakra, és minden választmányi tag jelölje ki azon szakot, melyben működni akar. — Egy választmányi tag több szakban is működhetik. — Az előforduló esetknél az elnök a választmánynak csak azon szakát hívja meg, a melyet a szükség igényel.

c) Tartassék évenként 2 közgyűlés, egyik tavasszal, a másik ősszel.

d) Ezentúl évenként csak két díjagarászat tartassék, és ezen agarászatok legyenek nyilvános helyen, hogy azokban mindenki részt vehessen, és a mennyire lehet, a két agarászat úgy legyen elintézve, hogy az egyik a megye egyik szélén, a másik a megye másik részén tartassék.

Az alapszabályok többi pontjában lényeges változás nem történt.

IV. A múlt évi számadások megvizsgálására egy bizottmány neveztetett ki, mellynek elnökéül Koller József, tagjaiul pedig gr. Szápáry Iván és Polgár Mihály választottak.

V. A választmány által kidolgozott költségvetés ellen némi észrevétel tétetvén, ez következőkép állapítatott meg:

1. Gazdasági díjazásokra	500 f.
2. Az egylet díjára	100 arany 500 f.
3. Mezei gazdák versenyére	25 „ 125 f.
4. Ügető versenyre	10 „ 50 f.
5. Pony versenyre	10 „ 50 f.
6. Két díj-agarászatra	20 „ 100 f.
7. Az egylet által rendezendő bála	300 f.
8. Zenére- és egyéb apró költségre	200 f.
9. Szolnok megye leírására az egylet pénztárából	10 arany 50 f.
10. Az évkönyv kiadására	50 f.

Összesen 1925 ft.

VI. Megbízott a gazdasági választmány egy terv kidolgozásával, mi célra lehetne legcélszerűebben a gazdasági díjazásra szánt 500 főt felhasználni, és mikép lehetne gazdasági szempontból az egyletnek legnagyobb haszna a vidékre és lakóira. Ezen terv a június 20-án Török-Sz.-Miklóson tartandó választmányi ülés elé nyújtandó be.

Illy javaslat beadására felkéretnek a többi részvényesek és ügyérdekelték is, ha nem is választmányi tagok.

VII. Fazekas Károly, Koller József és Jurenák Sándor urak az általok a tavali kiállítás alkalmával nyert öt öt arany díjat olly feltétel alatt hagyván vissza, hogy ezen összeg a következő évben általok meghatározandó célra fordíttassék;

azonkívül az ekékre szánt öt arany díj taval szintén a pénztárban visszatartatván, ezen 20 arany összeg részint az érdekeltek beegyezése, részint a közgyűlés határozata folytán arra fordítandó, hogy azon 10 arany összeg hozzáátételével, melly az egylet pénztárából e czélra fordittatik, és így összesen 30 aranyért pályázat hirdettessék Szolnokmegye legtokéletesebb leírására statistikai és gazdászati szempontból.

VIII. A jövő közgyűlésre határnapul szeptember 5-ike tüzetett ki, melly napig a versenyekre is beküldendők a nevezések.

A gazdasági kiállításra és a gépek próbájára határnapul sept. 28-ka, a lóversenyre pedig sept. 26-ka tüzetett ki.

IX. Az előbb nevezett hivatali személyzet- és választmányi tagokon kívül a következő 10 választmányi tag neveztetett ki.

Gr, Almásy György,

Borbély Miklós,

Fazekas Károly,

Orczy Antal,

Gr. Szápáry Iván,

Szodoray Elek,

Koller József,

Jurenák Sándor,

Fridrik Antal,

Menyhárt Antal.

X. Végül megbízott az elnök, az alapszabályokat végmegerősítés végett a cs. k. helytartósági osztályhoz benyújtani s egyszersmind egy folyamodványt nyújtani be a magas kormányhoz, hogy a lónemesítés tekintetéből Török-Sz.-Miklós pályájára egy államdíjat adni méltóztassék.

Eladó lovak.

Gróf Béli Ferencz nemesített méneséből :

- 1) 4 öt éves piros pej herélt lovakból álló négyes fogat 15³/₄ markosak.
- 2) 4 öt és 6 éves sárga herélt lovakból álló négyes fogat 15 markosak.
- 3) 2 öt éves 16 markos sárga herélt hámos ló.
- 4) Számos 3 és 4 éves herélt és kancza ló.

Láthatók részint Kolozsvárt, részint az eladó grófnak oda csak 5 órányira fekvő Béli jószágán, hol bővebb felvilágosítás is nyerhető.

Wenckheim Krisztina grófnő békésmegyei ó-kigyósi pusztáján :

Egy telivér angol, 16 markos, 7 éves, hágó mén, — nem különben egy félvér arab származású 15¹/₂ markos szintén hágómén szabad kézből eladó.

A venni szándékozók bővebben értekezhetnek a fennevezett kigyósi pusztán lakó Scherz József pénztárnok úrral.

Mácsán — Arad városától egy állomásnyira.

8 darab telivér és félvér csödör, 1 évestől 9 évesig.

10 darab hátsó ló, kanca és paripa.

16 darab hámos ló.

6 darab tenyésztésre igen alkalmas anyakanca, és

8 darab 1—2—3 éves csikó.

Bővebb értesülés Csernovics Péter úr mácsai uradalmi tisztségétől nyerhető.

Lóárverés.

F. 1858-ik évi június 8-án Pesten az egyleti lovarda udvarán délelőtti órákban lóárverés fog tartatni, mellyre minden eladni vagy venni szándékozó ezennel meghívatik.

Az eladni szándékozó tulajdonosok felkéretnek, hogy árverés alá bocsátani kívánt lovaik (vagy fogataik) pontos leírását, azaz, korát, szőrét, nemét, ivadékágát vagy származási fajtát s minőségét, valjon hátsó- vagy hámos- verseny- vagy tenyészlő-e? stb. — e lapok szerkesztőségének mielőbb bérmentve beküldeni sziveskedjenek a végett, hogy az ekként bejelentett lovak sorozatából viszont a venni szándékozók — szükségükhez képest — előre tájékozhasásk magukat.

J e g y z e t. Minden elővezetett kettős vagy négyes fogattól 5 p. ft, minden egyes elővezetett lótól 2 p. ft teendő le, mely összeget azonban a tulajdonos visszakapja azon esetre, ha a fogat vagy a ló elkel s ekkor az árverési költség fedezésére minden száztól két forint vonatik le.

Lóverseny-határnapok:

B é c s, május 22. 24. 25.

S z. F e j é r v á r, augusztus 21.

P e s t, június 5. 7. 9. és 10.

T. S z. M i k l ó s, szeptember. 26.

K o l o z s v á r, júl. 26 és 27.

Nevezési zárnapok:

Május 23. — B é c s: Államdíj 50 arany. (L. 7. sz.)

Május 25. — P e s t: Trial-Stakes. (L. 10. sz.)

Június 1. — K o l o z s v á r: Első osztályú államdíj 500 arany. Erdélyi díj 1000 pfrt. Másod osztályú államdíj 300 arany. (L. 9. sz.)

Június 4. — P e s t: Batthyány Hunyady díj. (L. 1858. 1. sz.)

Június 7. — P e s t: Eladó verseny. Sándor díj. (L. 1858. 1. sz.)

Június 10. — P e s t: Nákó díj. (L. 1858. 1. sz.) — Vándorló ivadékverseny 1861. évre (L. 1857. 22. sz.)

Június 29. — K o l o z s v á r: Kísérleti verseny. (L. 9. sz.)

Július 5. — P a r d u b i t z: Handicap. (L. 1858. 6. sz.)

Július 24. — K o l o z s v á r: Asszonyságok díja. (L. 9. sz.) — Akadályverseny. (L. 14. sz.)

Július 25. — K o l o z s v á r: Vadászdíj. (L. 9. sz.)

TARTALOM:

Egy róka emlékiratai. Közli Bérczy Károly. — Tájékoztás a bécsi lóversenyek iránt. — A székesfehérvári lóversenyek sorozata 1858. — A kolozsvári lóversenyek sorozata. — A t. sz. miklósi lóversenyek sorozata. — A szolnokmegyei lovas- és gazdasági egyesület közgyűlése. — Eladó lovak. — Lóárverés. — Lóversenyhatárnapok. — Nevezési zárnapok.

Megjelen e lap minden hó 10. 20. és 30-án egy iyen. Előfizetést elfogad a szerkesztőség Peston (Szervita-tér 3 sz. 2-ik em.) egész évre 10, félévre 5 fttal pp. Az 1857-ik évi első évfolyam teljes példánya kapható 6 ft. 24 kron p. p.

Tulajdonos kiadó és felelős szerkesztő Bérczy Károly.

Pest, 1858. Nyomatott Emich Gusztávnál.